

Podatki o knjigi

- Čudež na Skalnici – šmarnice za otroke
- Avtorica: Kristina Tičar
- Urednica: Cvetka Rezar
- Cena: 8 €
- Velikost: 150 mm x 195 mm
- Vezava: broširano
- Število strani: 71
- ISBN 978-961-278-322-8
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2017

Kontakt

Uredništvo

Telefon 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Pastirica Urška ob Marijinem prikazanju na Sveti gori pred skoraj 500 leti: »Bila je tako lepa!«

Ob praznovanju tristoletnice kronanja podobe svetogorske Matere Božje, ki že več kot štiristo petdeset let kraljuje na Skalnici in kliče Slovence, naj na vseh ravneh življenja zaupajo v Njeno priprošnjo ter molijo in delajo za edinost tako med kristjani kot tudi v narodu, nam letošnje šmarnice na otroški način, a na podlagi zgodovinskih virov približajo nastanek primorske božje poti. Hkrati nas ob čudežnem dogajanju na Sveti gori vabijo k iskrenemu češčenju Marije, da bi Njenemu varstvu vedno znova izročali sebe in svoje bližnje.

V letu, ko se spominjamo stoletnice čudovitih dogodkov v Fatimi, se Slovenci spominjamo prav tako pomembne obletnice, povezane z Marijo. Pred tristo leti se je na Sveti gori zgodilo nekaj posebnega. Marija in mali Jezus na oltarni sliki sta dobila kroni iz čistega zlata. To se ne zgodi pogosto. Le nekatere milostne podobe v romarskih cerkvah so deležne te časti.

Šmarnice za otroke nam tako ob tem jubileju ponujajo lepo priložnost, da bolje spoznamo dogajanje na Sveti gori. Marija, ki se je prikazala v Fatimi, Lurdu in mnogih drugih krajih, se je pred skoraj petsto leti prikazala tudi na Slovenskem. To nam je lahko v veliko veselje. Marija z veliko ljubeznijo gleda na naš narod in nam želi izprositi mnogih milosti. Le prositi jo moramo zanje.

Šmarnice so nastale na podlagi zgodovinskega romana Zore Piščanc in zgodovinskih zapisov o Sveti gori, ki sta jih zapisala pater Martin Perc in pater Pavel Krajnik.

Naj nam letošnje šmarnice približajo dogodke na Sveti gori in v nas okrepijo ljubezen in zaupanje do Marije. Le imejmo jo radi, saj ima tudi ona nas.

O avtorju

Kristina Tičar, rojena Krašna, se je rodila 29. aprila 1988. Po študiju socialne pedagogike je v Vipavi obiskovala Katehetsko-pastoralno šolo. Zadnja leta je zaposlena v Zavodu Dominika, kjer se ukvarja s projektnim delom ter programi za otroke in mlade. Rada obudi svoje veselje nad pisano besedo in se preizkusi v različnih zvrsteh: scenarij za kratek film, dramske zgodbe, pesmi. Všeč so ji resnične zgodbe iz sedanjega časa ali zgodovine. Najraje pa ustvarja za otroke. Pravi, da v njej še vedno živi otroška duša.

Odlomki iz knjige

Pomlad je minila in prihajalo je poletje. Nekega dne sredi junija, bila je ravno sobota, je Urška kot običajno gnala ovce proti Skalnici. Tokrat precej visoko, prav pod vrh. Nič ni slutila, kaj se ji bo zgodilo tega dne.

Na vrhu Skalnice se je ustavila. Ovce so se mirno pasle, ona pa se je ozrla na lepote okrog sebe. Rada je imela ta razgled – pogled na dolino, reko in mogočne gore. Tu se je učila občudovati stvarstvo in Stvarnika. »Kako mogočen mora biti Bog! Gotovo je še tisočkrat lepši kot vse, kar je ustvaril,« je razmišljala. Nato je sedla na tla in začela moliti, kot je bila takrat navada na paši.

Nenadoma je glavo dvignila kvišku. Ozrla se je okrog sebe. Le kaj se dogaja? Čutila je vznemirjenje v svojem srcu, pa ni vedela, od kod prihaja. Opazila je, da ovc ni več blizu, in stekla pogledat, kam jih je odneslo.

Kmalu jih je našla. Bile so zbrane v polkrogu in dvigale svoje glave kvišku.

»Kaj pa jim je?« se je čudila Urška. To jim ni bilo podobno. Da ne bi jedle, če imajo priliko, to je bilo čudno. Urška je stopila bliže. V tistem hipu pa je tudi sama obstala. Zagledala je veličastno svetlobo, ki je prihajala z neba kakor posebno svetel sončni žarek. Ta svetloba je obdala čudovito ženo z majhnim dečkom v rokah. Deček se je veselo smejal in se igral z zlatim pasom svoje mame. Urška ni še nikoli videla česa takšnega. Žene ni poznala. Ni bila iz Grgarja, pa vendar se ji je zdelo, da jo gospa gleda, kakor da se že dolgo poznata. Oblečena je bila v čudovito obleko z zlatim pasom. Bila je zelo lepa, a ne le zaradi obleke. Kar je bilo na njej tako izredno lepega, je bil njen obraz, poln miline. Z nežnim in ljubečim pogledom je gledala zdaj svojega sina, zdaj Urško. Mala pastirica se ni več bala. V svojem srcu je začutila neznansko veselje in radost, čutila je nekaj tako močnega in toplega, kot da bi se je dotaknila čista ljubezen.

»To je Marija! Marija z Jezuškom!« je vzklikalo njeno srce, ki je končno razumelo, kdo stoji pred njim.

Preprosta pastirica se kar ni mogla nagledati čudovite prikazni, saj je bila Marija tako lepa, svetla in čista. Urški se je zdelo, da bi jo lahko gledala celo večnost.

Nebeška Gospa je spregovorila: »Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi.« Z roko je pokazala na kraj, kjer je želela imeti svojo hišo.

»Bom,« je Urška odgovorila z veliko gorečnostjo.

Nato je Marija izginila, Urška pa je še kar klečala na tleh.

»Marija, kako si lepa! Kako so srečni angeli, ki te lahko ves čas gledajo!«

To se je zgodilo leta 1539. Natančen datum ni znan, v zapisih je ostal le podatek, da je bilo to na neko junijsko soboto po binkoštih. (Str. 16–17)